

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

În mijlocul alor Săi

1.

Am ajuns acum probabil la cel mai remarcabil eveniment al istoriei învierii: la prima întrunire a ucenicilor cu Cel înviat în mijlocul lor. În timp, ea are loc direct după reîntoarcerea celor doi din Emaus la ceilalți ucenici: „Pe când vorbeau ei astfel, *Însuși Isus a stat în mijlocul lor*” (Luca 24.36).

Înainte unii dintre ei erau în călătorie, și atunci am văzut, că „*Isus Însuși* S-a apropiat și mergea împreună cu ei” (versetul 15); acum ei sunt adunați laolaltă, și „El *Însuși*” este în mijlocul lor. Acestea sunt cele două părți ale vieții noastre de creștini: noi ne aflăm, unul aici, altul acolo, fiecare pe drumul lui, sau avem, la anumite timpuri, privilegiul să ne strângem laolaltă; dar în ambele cazuri ne putem baza pe apropierea Sa, pe prezența Sa personală: pe „*El Însuși*”. Și când în cele din urmă mireasa Lui a ajuns la sfârșitul călătoriei anevoioase prin pustie, El nu trimite nici un înger pentru primirea ei, ci „*El Însuși ... va coborî din cer*”, și atunci noi vom fi „totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16,17).

„*În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor ...*” (Ioan 20.19).

În mod evident Duhul Sfânt a pus accent pe faptul, că această primă strângere laolaltă a credincioșilor¹⁶ în jurul Celui înviat a avut loc în prima zi a săptămânii, căci altfel El nu ar mai fi remarcat aceasta categoric încă o dată (compară cu Ioan 20.1). Ce zi remarcabilă! O ordine nouă a lucrurilor a intervenit, sabbatul era deja dat la o parte și de acum încolo duminica, ziua a opta, aceasta este ziua creației *noi*, ziua învierii Domnului nostru, a primit, chiar dacă într-un alt sens, prioritate.¹⁷ – Pentru noi se pune întrebarea, dacă *noi* acordăm acestei zile, „Ziua Domnului” [sau: „ziua care aparține Domnului”] (Apocalipsa 1.10), prioritatea care i se cuvine în inima și viața noastră.¹⁸

Să mai observăm, că venise „seara”, până când în sfârșit ai Săi s-au strâns laolaltă. Până atunci ei erau încă împrăștiați, „fiecare la ale lui” (Ioan 20.10; Luca 24.13); și acum încă „*ușile erau încuiate de frica iudeilor*”. Cu toate că era un număr destul de mare de dovezi – să ne gândim numai la cele patru arătări ale Domnului, pe care le-am studiat deja – ei nu se bazau încă (noi înțelegem bine aceasta!) pe realitatea învierii Sale, și este remarcabil cum în

¹⁶ Ca să se prevină neînțelegeri, dorim să amintim că Adunarea sau Biserica a fost întemeiată abia în ziua de Rusalii. – Pe de altă parte nu este vorba numai despre apostoli. În timp ce în evanghelia după Marcu 16.14 este de vorba de „cei unsprezece”, în epistola 1 Corinteni 15.5 este vorba de „cei doisprezece” (noțiune colectivă), aflăm din evanghelia după Luca 24.33 că cercul era unul mai mare. De asemenea lipsea Toma (Ioan 20.24).

¹⁷ Nu este nicidecum la întâmplare, că noi întâlnim în Noul Testament de opt ori expresia „ziua dintâi a săptămânii”: Matei 28.1; Marcu 16.2,9; Luca 24.1; Ioan 20.1,19; Faptele Apostolilor 20.7 și 1 Corinteni 16.2.

¹⁸ În context cu Apocalipsa 1.10 nu este neinteresant că un manuscris al evangheliilor descendent din Moscova din secolul 8, în ambele locuri citate ale lui Ioan are adăugarea „care aparține Domnului”. Această adăugare – desigur cum nu se poate mai veritabilă – aruncă oricum o lumină asupra prețuirii duminicii în zilele acelea.

cele trei relatări despre această strângere laolaltă seara ne sunt arătate trei stări diferite ale inimii – împietrirea inimii (Marcu), credință mică (Luca), bucurie (Ioan). – Nu este și astăzi tot așa, că prezența Sa vie în străngerile laolaltă alor Săi este realizată și savurată într-o măsură foarte diferită?

Însă nici starea inimii a unei părți dintre cei prezenți, nici ușile încuiate nu Îl rețin: „*El a venit, a stat în mijlocul lor și le-a zis: »Pace vouă!«*”. Ce moment! El, „Domnul păcii” (2 Tesaloniceni 3.16), care Însuși „este pacea noastră” (Efeseni 2.14), a pășit în mijlocul rămășiței Sale necredincioase cu acest salut fără asemănare, pe care îl găsim nu mai puțin de trei ori în istoria învierii (Ioan 20.19,21,26). Putea veni din gura Domnului înviat un salut mai potrivit, având în vedere neliniștea și sentimentele oscilante din inima alor Săi? Așa a strigat deja profetul și rămășiței în zilele de odinioară: „I-am văzut căile, și îl voi vindeca; ... și-l voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el. Eu creez rodul buzelor: »Pace, pace celui de departe și celui de aproape!«” (Isaia 57.18,19)! Și psalmistul vestește: „El va vorbi de pace poporului Său și iubiților Săi ... Îndurarea și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat” (Psalm 85.8 și versetele următoare). Acest moment venise deci în moartea și învierea lui Hristos. El le-a spus aceasta, înainte să plece de la ei: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14.27).

Fără îndoială, „ei, plini de frică și de spaimă, credeau că văd un duh” (Luca 24.37). Surpriza era prea mare, să-L vadă apărând așa de tainic deodată în mijlocul lor. Ne amintim cum i-a mers slujnicei Roda și celor adunați în casa Mariei, când Petru a fost eliberat din închisoare prin mâna îngerului, sau ucenicilor însăși, atunci când Domnul a venit pe apele lacului la ei: „de frică au țipat” și au zis: „Este o nălucă!” (Faptele Apostolilor 12.12 și versetele următoare; Matei 14.25 și versetele următoare)! Dar așa cum atunci acel „Eu sunt!”, venit din gura Lui, a alungat frica, tot așa și aici, chiar dacă nu a avut loc fără muștrare, da, chiar dacă nu fără să-i mustre „pentru necredința și împietrirea inimii lor”, așa cum citim în evanghelia după Marcu (Marcu 16.14). „Și El le-a zis: »Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimi? Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele, că Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți; un duh n-are carne și oase, cum vedeți că am Eu.«” (Luca 24.38,39).

Această afirmație ciudată a Domnului a dat prilej la unele întrebări. Odinioară El „a fost părtași sângelui și cărnii”, dar carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Evrei 2.14; 1 Corinteni 15.50). Deci „carnea și oasele” caracterizează trupul de înviere, în timp ce sângele este viața trupului natural, supus putrefacției, care aparține creației vechi (Geneza 2.7; Levitic 17.11; Deuteronom 12.23); de aceea aici, în noua creație, nu mai este vorba despre el. Un trup minunat: nu „duh”, ci un „trup spiritual”, un „trup ceresc”, care când era vizibil, când nu, când putea fi recunoscut, când nu, care a intrat prin ușile încuiate, care consuma mâncare, fără desigur să aibă nevoie de ea! – Fără îndoială nu este încă Domnul glorificat, a cărui apariție copleșitoare i-a făcut pe Pavel și pe Ioan să cadă la pământ. Vom face bine să fim reținuți în a face deducții cu privire la noi înșine; căci „ce vom fi nu s-a arătat încă”. Numai un lucru este sigur: „Și după cum am purtat chipul celui făcut din țărână, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Ioan 3.2; 1 Corinteni 15.49).

Mai mult chiar decât toate acestea, așa mi se pare mie, solicitarea Domnului adresată ucenicilor Săi vorbește inimilor noastre, ca să se convingă de realitatea prezenței Sale. „Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele ..., pipăiți-Mă și vedeți ... Și după ce a zis aceste cuvinte, le-a arătat mâinile și picioarele Sale” precum și coasta străpunsă de sulita soldatului (Luca

24.40; Ioan 20.20a). Ce fel impresionant și binevoitor, ca să-i elibereze de îndoiala lor! Și totuși nu era încă destul. „Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: »Aveți aici ceva de mâncare?« I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor” (Luca 24.41-43).

Acestea erau trei „dovezi de netăgăduit”, potrivite pentru starea inimii alor Săi adunați, prin care El li S-a „prezentat viu” ca Omul Hristos Isus înviat dintre morți. El încă poartă – minunat în sine – *urmele rănilor*, ca Acela care „a făcut pace prin sângele crucii Sale” (Coloseni 1.20). Și nu ca un duh, ci El stă înaintea lor într-un trup real, și ei se conving de aceasta, așa că unul dintre ei putea să scrie chiar după decenii: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre ... aceea vă vestim și vouă” (1 Ioan 1.1,3). Și în final în al treilea rând: „El le-a luat și a mâncat înaintea lor”, un Om adevărat – primul – în trupul de înviere și al creației noi, „Cel Întâi-născut dintre morți”, despre care începând de acum ei puteau mărturisi ca unii care „au mâncat și au băut împreună cu El, după ce a înviat dintre cei morți” (Faptele Apostolilor 10.41).

„Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul” (Ioan 20.20b). Întristarea și frica, lipsa de curaj și deprimarea trecuseră. Rănilor Sale și învierea Sa ofereau baza păcii adevărate și statornice, dar privirea Persoanei Sale era bucurie. Așa le-a spus El Însuși mai dinainte: „Inima vi se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră” (Ioan 16.22). Avraam a văzut „ziua Sa” și s-a bucurat, Isaia „a văzut gloria Sa” (Ioan 8.56; 12.41), însă aici era mai mult: ucenicii Lui L-au văzut pe El Însuși, pe Cel Întâi-născut între frații Săi, pe Domnul înviat în mijlocul celor iubiți ai Săi.

2.

Cu privire la derularea în continuare a acestei străngeri laolaltă unică în felul ei, cele două relatări, pe care le avem, se preocupă cu aspecte așa de diferite, că noi trebuie să ne ocupăm cu fiecare în parte.

La evanghelistul Luca sunt trei lucruri care stau în centrul acestei străngeri laolaltă: *Prezența personală a Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu și responsabilitatea alor Săi*; și aceste trei lucruri determină și astăzi conținutul și derularea străngerilor noastre laolaltă.

Primul din aceste lucruri ne-a preocupat deja: Domnul înviat, „El Însuși în mijloc”. Cât de important este înainte de toate, că prezența personală a Domnului în străngerile laolaltă ale credincioșilor este garantată, că El nu este prin nimic și prin nimeni dat la o parte sau chiar înlăturat! Aceasta poate fi așa numai dacă – principial și practic – omul și carnea (firea pământescă) nu au valoare și dacă Cuvântul prețios este practicat și trăit: „Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20).

„Prin multe dovezi de netăgăduit” Domnul a convins pe ucenici, că „El Însuși este”. Acum El, prezent personal, deschide gura pentru a-i învăța pe cei adunați ai Săi din Cuvântul lui Dumnezeu. „El le-a zis: »Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi«” (Luca 22.44). Nu este – într-un timp ca al nostru, când Cuvântului lui Dumnezeu se pare că I se acordă valoare tot mai mică – nu este remarcabil ce loc atribuie Domnul Însuși „Scripturilor”? Deja ucenicilor care mergeau spre Emaus El „le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El” (versetul 27), și aici El Se referă la toată Scriptura, la cele trei mari pasaje ale Vechiului Testament corespunzător împărțirii iudaice, așa cum ele se găsesc și astăzi în Biblia

ebraică. Nu dorim noi să învățăm din aceasta? Căci ele, aceste „Scripturi”, sunt tocmai cele care „mărturisesc despre El” (Ioan 5.39).

Și toate acestea, care stăteau scrise în ele – ceea ce este în fond de la sine înțeles! – „trebuiau să se împlinească”: „Așa este scris și așa trebuia să sufere Hristosul și să învieze a treia zi dintre cei morți și să se predice, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, către toate popoarele, începând din Ierusalim” (Luca 24.46,47). Așa a spus El deja la ultima întrunire cu ucenicii Săi și după aceea la „mulțimea venită cu săbii și ciomege”, sau ucenicului plin de râvnă, care și-a pus viața în joc pentru El: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să fie?” (Luca 22.37; Matei 26.54,56). Acest „este scris” – „ca să se împlinească Scripturile” – caracterizează întreaga Lui viață de slujire binecuvântată, începând de la ispitirea în pustie și până la moartea Sa pe cruce (compară cu Ioan 19.24,28,36,37).

Toate înștiințările Lui au produs drept urmare nimic altceva decât întristare și teamă, și din această cauză Petru a încercat să-L „mustre”. „Ei erau uimiți și plini de teamă, urmându-L.” „Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea și se temeau să-L întrebe”. „Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri și cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse” (Marcu 10.32; 9.32; Luca 18.34).

Ce contrast față de aceasta constituie timpul de *după* revărsarea Duhului Sfânt! Mereu acești aceiași ucenici au dovedit din Scripturi că Dumnezeu în felul acesta a împlinit tot ceea ce El a vorbit mai dinainte prin gura tuturor prorocilor (Faptele Apostolilor 3.18). Cu siguranță baza pentru aceasta a fost pusă în acea seară memorabilă în care El, Domnul Însuși, „*le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile*” (Luca 24.45). În afară de aceasta contrastul mare, evident, între timpul dinainte de Rusalii și timpul de după Rusalii aruncă o lumină strălucitoare asupra efectului unic în felul lui al locuirii Duhului Sfânt în ei, care „a călăuzit în tot adevărul” pe acei ucenici – și prin ei și pe noi –. De aceea noi stăm astăzi fără nici o scuză, căci noi avem nu numai Cuvântul lui Dumnezeu complet, ci și „ungerea Duhului Sfânt”, și totodată pe Acela care ne va „da pricepere în toate” (1 Ioan 2.20; 2 Timotei 2.7)!

Ce lucru mare este, când „El ne deschide mintea” pentru Cuvântul Său! Aici s-a împlinit pentru rămășița întristată ceea ce a zis prorocul Isaia: „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, scăpați de negură și de întuneric, vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul și săracii se vor înveseli de Sfântul lui Israel” (Isaia 29.18,19). Astfel de „săraci” suntem și noi; dar „Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem” (1 Ioan 5.20).

Să nu uităm însă, că orice „minte deschisă” mărește și responsabilitatea noastră. „*Voi sunteți martori ai acestor lucruri*” (Luca 24.48) – acest cuvânt serios, cu care se încheie acea primă adunare în jurul Celui înviat, ar trebui și pentru noi – în sens figurat - să constituie încheierea oricărei strângeri laolaltă în prezența Sa și sub răsunetul Cuvântului Său.

3.

Așa cum unică în felul ei a început acea strângere laolaltă a ucenicilor în jurul Domnului lor preaiubit în seara zilei învierii, tot așa s-a și terminat; căci gura Celui înviat Se deschide din nou, acum cu un salut de pace.

„*Isus le-a zis deci din nou: »Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*” (Ioan 20.21). Aceasta este mult mai mult decât noi am văzut la Luca. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl ...” – dacă aceasta nu ar sta scris aici, nu am îndrăzni să spunem. Dacă El, Cel

trimis de Tatăl, părăsește acum din nou scena activității Sale, atunci ei, frații Lui trebuiau să fie purtătorii mărturiei Sale, a unei mărturii care, înainte ca El să vină, niciodată nu a răsunat pe acest pământ sărman, aflat sub blestem.

Noi întrebăm, ce natură avea această mărturie, acest mesaj minunat? Să-L ascultăm pe El Însuși: „Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17). Tatăl L-a trimis pe El, pe singurul Său Fiu născut, în har, și acum ei trebuiau să fie trimiși de El să ducă această ofertă a harului într-o lume care merge în întâmpinarea judecății. – Mai târziu Pavel a exprimat același gând, când vorbește despre faptul că Dumnezeu „a dat apostolilor slujba împăcării”: „Noi deci suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Nu trebuie noi să spunem că noi de cele mai multe ori avem mult prea puțină înțelegere despre misiunea la care am fost învredniciți?

Ca să fi purtător al unei astfel de mărturii, trebuie desigur ca tu însuși să fi unul care a ajuns pe deplin la odihnă, și ținând seama de context ultimul salut de pace al Domnului înviat apare într-o altă lumină decât primul. Dacă la *primul* salut de „Pace vouă!” din evanghelia după Ioan 20 El le-a arătat mâinile și coasta Sa, al *doilea* salut îl vedem în legătură cu o altă acțiune însemnată. „Sângele crucii Sale” liniștește *conștiința noastră*, însă pacea *inimii* este legată de Persoana Sa, de realitatea învierii, de *viața Sa*.

„Și spunând aceasta, a suflat peste ei și le-a zis: »Primiți Duh Sfânt!«” (Ioan 20.22). Această acțiune simbolică a Domnului nu are nimic a face cu revărsarea de mai târziu a Duhului Sfânt ca Persoană, desigur însă cu Duhul ca izvor al vieții noi. Fiul, căruia „Tatăl I-a dat să aibă viața în Sine”, „dă viață cui vrea” (Ioan 5.26,21). Așa cum odinioară El, cu privire la creația aceasta, a insuflat în nasul primului om suflarea de viață, tot așa aici El „ca Duh dătător de viață” (1 Corinteni 15.45) a insuflat în sens simbolic viața creației noi, aceasta este viața Sa de înviere, în aceia care împreună cu El și prin El aparțineau acestei creații noi. „Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14.19). El, Cel care Însuși Se numește „Viața” (Ioan 11.25; 14.6), „potrivit puterii unei vieți nepieritoare”, la cruce „a adus la lumină viața și neputrezirea” (Evrei 7.16; 2 Timotei 1.10) și acum stă pregătit să dea tuturor celor care vin la El, tuturor celor care „Tatăl i-a dat Lui”, această „viață veșnică” (compară cu Ioan 17.2). Nu numai viață care durează veșnic, ci viață din Dumnezeu, o viață care este de partea cealaltă a morții și în afara morții, pe care moartea nu o mai poate atinge, deoarece ea este viața Lui, pe care El – Omul al doilea, ultimul Adam, Capul creației noi – a câștigat-o pentru Sine și pentru ai Săi.

În dimineața zilei învierii am văzut în mormântul deschis așezată ordonat armura aceluia care a avut puterea morții, și seara El, Cel care a învins pentru totdeauna pe acest dușman îngrozitor, dăruiește alor Săi rodul acestei biruințe, nu numai pentru ei ci pentru ca ei, trimiși de El, să ofere acum acest rod tuturor aceluia cu care ei vor veni în legătură. Desigur nu toți sunt gata să primească acest dar, și în funcție de starea fiecărui suflet acest dar va fi primit sau respins. De aceea Domnul adaugă: „*Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute*” (Ioan 20.23). Acest cuvânt serios și solemn nu are a face, ca celălalt cuvânt, cu exercitarea disciplinării (compară cu Matei 16.19 și 18.18) și nu este adresat, ca acolo, apostolilor sau Adunării ca atare. Toți cei mântuiți trebuie să fie purtătorii acestei mărturii a harului; și așa cum cei care au fost trimiși cu Evanghelia Împărăției trebuiau să verifice dacă într-o casă era „un fiu al păcii” (Luca 10.6), tot așa și ei trebuiau să salute pe

unul cu salutul Său de pace, altuia însă să-i spună așa cum a spus Petru lui Simon vrăjitorul: „Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 8.21).

Odinioară, în grădina Eden, pe scena vieții, Dumnezeu a trebuit să vorbească despre moarte, pentru ca să pună pe om la probă. Omul nu a trecut cu succes această probă, și „moartea a domnit” de la Adam și până în zilele noastre. Omul al doilea, trimis de Dumnezeu, a suferit moartea pentru păcătosul vinovat, și pe scena morții El vorbește astăzi, înviat din mormânt, despre viață. – Har demn de admirație! – Însă ce a făcut atunci dușmanul, șarpele cel viclean, spunând: „Nicidecum nu veți muri!”, face și astăzi; așa cum atunci a pus la îndoială cuvântul despre moarte, tot așa acum pune la îndoială cuvântul despre viață, și astfel lipsește pe mii și zeci de mii de oameni de rodul biruinței obținute de Hristos.

Să nu ascultăm de glasul lui, ci de glasul Aceluia despre care este scris: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea: de El să ascultați!” Fie ca pacea Lui să ne umple inimile, și viața Lui să fie activă în noi, și să rămânem conștienți de marele privilegiu de a ne strânge în jurul Lui, până când noi – probabil foarte curând – vom privi Mielul înjunghiat, acolo sus „în mijlocul scaunului de domnie și a celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor”, aceștia sunt toți cei răscumpărați ai Săi, ca să-I închinăm laudă veșnică!